

et Ordskifte, som ved denne Sags første Behandling fandt Sted mellem Udvalgets ærede Ordfører og mig, idet han da gjorde en Betragtningssmaaede gjældende med Hensyn til Posteringen, medens jeg fremhævede en anden. Jeg skal villig indrømme, at Lovforslaget, saaledes som det foreligger fra Regjeringens Haand, i Grunden lader hele dette Spørgsmaal aabent. Foraa vidt det høie Thing imidlertid maatte finde det i sin Orden, at Spørgsmaalet finder sin Afgjørelse gennem selve Loven, kan der fra Ministeriets Side ikke være Nogetsjumbelst derimod at erindre. Betragter jeg nu, med dette for Die, Udvalgets Forslag navnlig fra Statsklassens Side, da er det jo klart, at det er til Fordeel for Statsklassen. Men dette er dog ikke det Afgjørende for mig til at gaae ind paa det. Det Afgjørende for mig i saa Henseende er, at det ærede Udvalg er complet enigt, og at det ærede Udvalg, saavidt jeg veed, bestaaer af lutter Medlemmer af Amtsraad, altsaa Mænd, som jeg i saadanne Posteringsager maa ansee for complet competente. — Udvalgets Endringsforslag under Nr. 3 til § 2, som gaaer ud paa, at der efter „Capitaler“ skal indsættes: „eller optage Laan“, anseer jeg egentlig som overflødig, idet jeg betragter den deri liggende Bestemmelse som en Selvfølge, selv om denne Tilføielse ikke skeer; men fra Ministeriets Side kan der naturligviis ikke være Noget at erindre imod, at den tilføies.

Jessen: Jeg maa tilstaae, at den ærede Ordførers Svar for ikke egentlig oplyste mig om det, som det var mig om at gjøre at faae oplyst. Men da jeg nu engang har fremsat mit Spørgsmaal uden at faae det bevareret, og da jeg dog ikke har stillet noget Endringsforslag, skal jeg ikke fortsætte Discussionen om det paa gjældende Punkt. Jeg skal derfor blot endnu tillade mig den Bemærkning, at, hvad den ærede Ordfører oplæste af Motiverne til Loven af 8de Marts 1856, netop forekom mig yderligere at godt-

gjøre, at det ikke har været Meningen, at de 50,000 Rd., som ifølge sammes § 7 a aarlig skulle tilskydes af Staten, udelukkende skulle komme til Afdrag paa Pensionsbyrden, men at de meget mere gaves som et Bidrag directe til Skolefondene, uden at det bestemtes, at dette directe skulde afdrages i Pensionsbyrden, eller at der skulde være Noget til Ginder for, at det kunde afdrages i de samlede Udgifter. Jeg maa derhos fastholde, hvad jeg for ytrede, at det vil gjøre en stor Forskjel paa Amternes Bidrag til Skolefondene, om man opstiller det nævnte Bidrag som et Afdrag i Skolefondenes samlede Udgifter eller i deres særlige Udgifter til Pensioner og Alderstilleg. Jeg er imidlertid ikke Medlem af noget Amtsraad og altsaa heller ikke særlig competent i denne Sag, hvorfor jeg ikke særlig skal urgere dette. — Endnu maa jeg dog tillade mig atter at fastholde den Bemærkning, som jeg før fremsatte med Hensyn til Møltigheden af at convertere Statens Tilskud i Genhold til § 7, Lit. d i Loven af 1856 til et fast Beløb. Det forekommer mig ogsaa, at der i den ærede Ordførers Svar herpaa laa en Antydning af, at vi maaskee kunde mødes i Enighed paa dette Punkt. (Ordføreren: En anden Gang!) Ja, en anden Gang. Det har ingenlunde været min Lante — jeg har ikke saa vidtgaende Tanker —, at der her skulde foreligge Spørgsmaal om en Revision af hele Loven af 8de Marts 1856; men der foreligger ganske vist Spørgsmaal om en Revision af § 7 i den nævnte Lov, og en saadan Revision have jo ogsaa baade Regjeringen og det ærede Udvalg foretaget.

Frandsen: Jeg vil kun tillade mig at oplyse, at jeg ikke er Amtsraadsmedlem, og at der foruden mig er tvende andre Medlemmer af Udvalget, som ikke ere Medlemmer af noget Amtsraad (En Stemme: De have været det!); ja, vi have være det, men vi ere det ikke mere.

B. Peterfen: Jeg skal for mit Ved-